

vode pocitka

letnik 31, številka 7-8/2015

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

KONKRETNO	4	Kaj počne Bog
UTEMELJENO	8	Kristus, edini temelj
GANLJIVO	16	Ozdravi mojo dušo
SRČNO	26	Spoznajte Kristusovo ljubezen
PROSEČE	32	O, da bi Sveti Duh še enkrat deloval

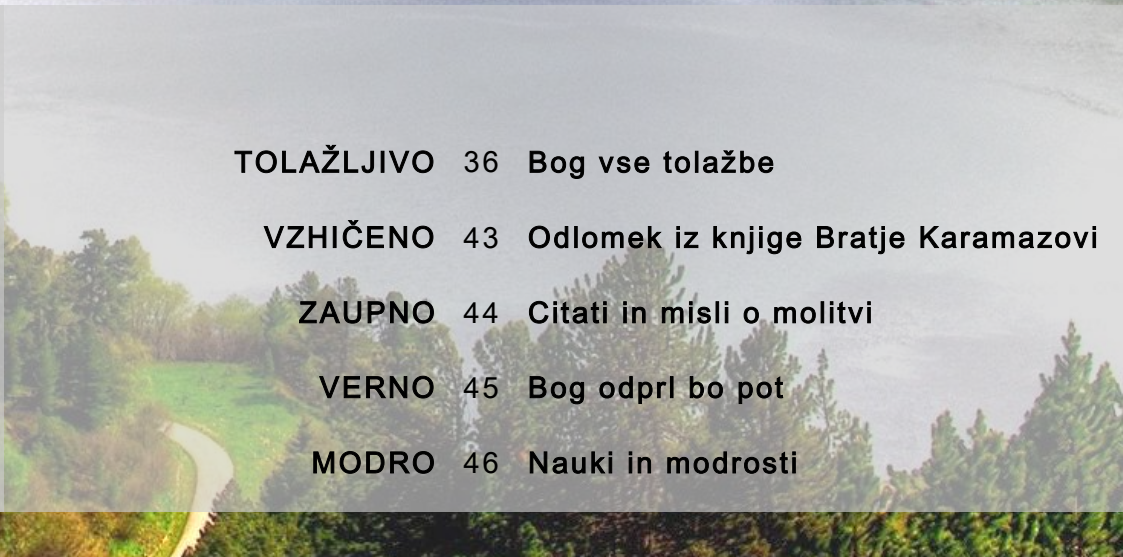
TOLAŽLJIVO 36 **Bog vse tolažbe**

VZHIČENO 43 **Odlomek iz knjige Bratje Karamazovi**

ZAUPNO 44 **Citati in misli o molitvi**

VERNO 45 **Bog odprl bo pot**

MODRO 46 **Nauki in modrosti**

Peter Golob,
urednik

Kaj počne Bog

- Bog nudi zavetje zatiranim v času stiske.
 - Bog uslišuje hrepenenje ponižnih, krepi jim srce, pozorno bdi nad tem, da se omogoči pravico siroti in zatiranemu.
 - Bog se vzdigne zaradi vzdihovanja ubogih in zaradi nasilja nad nesrečnimi ter njim, ki si želijo rešitve, to nakloni.
 - Bog misli na vsakogar, ki ravna pošteno in govori resnico, ki ne obrekuje in ne počenja svojemu bližnjemu nič slabega, ki svoje
- ga denarja na posoja za obresti in ne sprejema podkupnine zoper nedolžnega.
 - Bog rešuje nesrečne in ščiti vse, ki se zatekajo k njemu.
 - Bog prisluhne nesrečni nesrečnega in ne skriva pred njim svojega obličja, ampak usliši njegove klice na pomoč.
 - Bog nasičuje uboge.
 - Bog daje počitek in poživlja dušo. Bog vodi. Bog spremlja. Bog tolaži s svojo dobrotljivostjo in milino.
 - Bog podpira vsakega, ki je nedolžnih rok in čistega srca, ki se ne žene za praznimi rečmi in ne prisega na prevaro.
 - Bog poučuje grešnike, ponižne vodi v pravici in jih uči svojo pot.
 - Bog daje varstvo v svojem zavetišču na dan nesreče.
 - Bog sprejema in pomaga.
 - Bog uslišuje prošnje, nudi svojo pomoč in zaščito.
 - Bog daje moč in rešitev in blagoslavlja z mirom.
 - Bog sliši klice na pomoč in

ozdravlja in oživlja. Bog spremi-
nja žalost v rajanje in opaše
dušo z veseljem.

- Bog vleče ven ujete v mreži.
- Bog hrani veliko dobroto za vse, ki se zatekajo k njemu, in jih skriva pred človeškimi spletkami in prepiri.
- Bog izkazuje dobroto, Bog sliši glas prošelj, Bog čuva zveste.
- Bog odpušča grehe in odpušča krivde vsakemu, ki jih priznava.
- Bog čuva pred stisko, Bog ščiti in brani.
- Bog daje modrost in uči, svetuje in spremlja vsakega, ki zau-
pa vanj.
- Bog gleda na vsakega, ki priča-
kuje njegovo dobroto, in njego-
vo dušo rešuje pred smrtjo in jo
poživlja.
- Bog rešuje strahov. Bog rešuje
iz vseh stisk.
- Bog se približa vsem, ki so
skrušenega srca, in vse, ki so
potrtega duha, rešuje.
- Bog rešuje nesrečnega pred
močnejšimi, nesrečnega in rev-
nega pred roparji.

- Bog ohranja svojo dobroto in svojo pravičnost iskrenim v srcu.
- Bog ljubi pravico in ne zapušča svojih zvestih, ampak jih varuje.
- Bog osvobaja in rešuje vse, ki se zatekajo k njemu.
- Bog se skloni in usliši klicanje vsakega, ki upa vanj, in ga potegne iz jame in močvirja ter utrdi njegove korake.
- Bog misli na nesrečne in revne.
- Bog podpira usmiljene, ko sami obležijo na bolniški postelji.
- Bog omogoča pomoč, ki je vedno navzoča, ves čas nudi in daje moralno podporo.
- Bog se veseli zvestobe.
- Bog teče k potrtemu in pobite-
mu srcu.
- Bog skrbi za vsakega, ki preloži breme nanj, in nikoli ne dopusti, da bi ta omahnil.
- Bog ponudi zatočišče vsakemu, ki mu je tesno pri srcu, in mu izkaže dobroto.
- Bog poplača vsak trud.
- Bog je oče sirotam in pokrovi-
telj vdovam. Bog poskrbi za

- osamljene, in ujetnike lastnih krivd vodi ven, v srečo.
- Bog izkazuje svojo dobroto ubožcu.
 - Bog posluša uboge in jih blagruje.
 - Bog rešuje ubogega, ki kliče na pomoč, nesrečnega, ki nima pomočnika. Sočutje ima do slabotnega in ubogega, duše ubogih odrešuje. Rešuje jih pred zatiranjem in nasiljem.
 - Bog izkazuje dobroto vsem, ki so čisti v srcu.
 - Bog svetuje. Bog vodi in drži za roko.
 - Bog zagovarja ponižne.
 - Bog briše krivde.
 - Bog daje prednost slabotnemu in siroti, potegne se za nesrečnega in revnega; Bog se odloča za slabotnega in ubogega.
 - Bog osvetljuje in ščiti in daje milost in slavo vsem, ki hodijo pošteno.
 - Bog omogoča vrnitev, odpušča
- krivde in pokriva grehe in se odvrta od jeze.
- Bog izkazuje dobroto vsem, ki ga kličejo.
 - Bog pomaga in tolaži.
 - Bog osvobaja vsakogar, ki mu je vdan. Bog brani vsakogar, ki ga spoznava. Bog usliši vsakogar, ki ga kliče, in ostaja z njim, ko je v stiski, da ga rešuje.
 - Bog opominja in uči, daje pomiritev po dneh nesreče.
 - Bog razveseljuje dušo s tolažbami.
 - Bog se ozira na molitev oropanih in jo posluša.
 - Bog sliši ujetnikovo vzdihovanje in daje oprostitev njegovi duši.
 - Bog odpušča krivdo in ozdravlja s tem povezane bolezni, iz jame rešuje življenje, krona z dobroto in usmiljenjem, nasičuje z dobrinami in obnavlja mladostno energijo.
 - Bog vzpostavlja pravico za zatirane.

- Bog ne vrača za krivde in grehe, ampak odpušča hudodelstva in izkazuje usmiljenje.
- Bog izpelje iz tesnob, potegne iz teme in smrtne sence, pretrga spone.
- Bog ščiti ubogega pred bedo.
- Bog vzdiguje slabotnega iz prahu, ubogega potegne iz blata.
- Bog varuje preproste, rešuje slabotne, dušo reši pred smrtjo, oči pred solzami, noge pred padcem; Bog daje dobro.
- Bog razsvetljuje.
- Bog varuje pred vseh hudim.
- Bog nasičuje uboge s kruhom tolažbe, zveste z veseljem.
- Bog goji sočutje do vseh, ki ga ljubijo.
- Bog vidi nizkega, sredi stisk ga ohranja pri življenju, z obema rokama mu pomaga, dela v njegovo dobro.
- Bog ohranja pri življenju in dušo izpelje iz vsake stiske.
- Bog izkazuje dobroto vsakomur, njegovo usmiljenje je nad vsem. Nad vsem.
- Bog podpira vse, ki padajo, vzdiguje vse, ki so upognjeni, ob pravem času nahrani dušo in poteši žejo. Bog je blizu vsem, ki ga kličejo v zvestobi, izpolni željo vsem, ki mu izkazujejo spoštovanje, usliši njihovo klicanje in jih reši. Bog varuje vse, ki ga ljubijo.
- Bog pomaga do pravice zatiranim, daje kruha lačnim pravice. Bog osvobaja ujetnike od praznih navad, Bog odpira oči slepim, Bog vzdiguje upognjene, Bog ljubi vse, ki ljubijo pravico. Bog varuje tujce ter podpira siroto in vdovo.
- Bog zdravi potrte v srcu in obvezuje njihove rane. Bog podpira ponižne. Bog je naklonjen vsem, ki ga spoštujejo in pričakujejo njegovo dobroto.
- Bog krasi ponižne z zmago, zveste kliče k sebi z veseljem.

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Kristus, edini temelj

»Zato je vsak, ki posluša te moje besede in jih uresničuje, podoben preudarnemu možu, ki je zidal svojo hišo na skalo. Ulila se je ploha, pridrlo je vodovje in zapihali so vetrovi ter se zagnali v to hišo, in vendar ni padla, ker je imela temelje na skali. Kdor pa te moje besede posluša in jih ne uresničuje, je podoben nespametnemu možu, ki je zidal hišo na pesku. Ulila se je ploha, pridrlo je vodovje in zapihali so vetrovi; zagnali so se v to hišo

in padla je in njen padec je bil velik.« (Mt 7,24-27)

Razmislimo o hiši, v kateri živimo. Če bi nas kdo zaprosil, naj jo opišemo, bi verjetno povedali, kje je, kako velika je, kakšne barve je in koliko nadstropij in sob ima. Najverjetneje pa ne bi omenjali njenih temeljev. Vendar ravno temelj pove vse o hiši. »Modrost zida hišo, razumnost jo utrjuje.« (Prg 24,3) To ne velja le za hišo, to velja predvsem za naša življenja. Zato je Jezus povedal priliko, prispodobo, v kateri primerja dva graditelja, preudarnega in nespametnega. Jezusova prilika nas ne sme presenetiti, kajti

Jezus je bil po poklicu tesar. Sprva je bil zaposlen v družinskem tesarskem podjetju »Jožef & sin« v Nazaretu. Ko je postavljajal strehe, je poznal razliko med trdno in majavo hišo.

Jezus pravi, da je edini pravi način gradnje trdnih temeljev poslušanje in uresničevanje njegove Besede. Kajti naša vera raste s poslušanjem Božje Besede, pristnost krščanstva pa se dokazuje z načinom življenja. Edini pravi način je uboganje, poslušnost njegovi Besedi. To je lastnost učencev, čeprav se nam zdi včasih dolgočasno in zastrašujoče. Športnik poslušaj trenerja, vajenec mojstra, študent profesorja, otroci starše, kristjani pa Kristusa. A Jezus se ne ustavi samo pri poslušanju, ampak zahteva tudi poslušno izvrševanje. »Zato je vsak, ki poslušaj te moje besede in jih uresničuje, podoben preudarnemu možu, ki je zidal svojo hišo na skalo.« Jezus pravi »vsak«, kar pomeni, da so njegove besede namenjene vsakomur, brez izjeme.

Premislimo, kaj pomeni, slišano tudi izpolnjevati? Tudi takrat, ko smo v

dilemi? Takrat, ko prihrumijo družinske in finančne težave, simptomi bolezni, ko otroci izpodbijajo starševsko avtoriteto, ko smo žrtev krivih obtožb in bi se najraje maščevali? Ali pa je na preizkušnji naša poštenost in bi lahko ravnali po večinskem mnenju? Kaj pa, ko nas vest kliče k ponižnemu in skesanemu opravičilu in se moramo upreti skušnjavi ponosa? Ali pa, ko izkazujemo ljubezen do naših dolžnikov z odpuščanjem? Ali pa, ko skušamo ohraniti mir in zaupanje v Boga, ko izgubimo zaposlitev? Ali pa, ko se moramo posloviti od ljubljene osebe, ker jo smrt iztrga iz našega objema? In takrat, ko se nam ponujaj mikavni evangelij kot bližnjica do blaginje, uspeha in blagoslova, mi pa ostajamo zvesti staremu, zasmehovanemu evangeliju? In ko se moramo učiti duhovnega presojanja? Vse to pokaže, kakšen je naš temelj.

Jezus potem zgodbo spremeni in govori o gradnji hiše na pesku. Pove o graditelju, ki sicer njegove Besede poslušaj, a po njih ne živi. Takšnega človeka Jezus imenuje nespametnež.

Grški izvirnik uporabi besedo *móros*, kar pomeni neumnež, bedak, topoglavec. Ne spreglejmo, da Jezus pravi, da je tudi neumni graditelj poslušal isto Božjo Besedo kot modri, vendar ni po njej deloval.

Zakaj je neumnež gradil svojo hišo na pesku, ne pa na skali? Uštel se je glede vremena, glede okoliščin. Računal je, da bo vsak dan samo sončno. Bil je znan kot sončni kristjan. Verjel je, da bo njegovo življenje vedno veselo, srečno, gladko in lahko. Brez težav, stisk, preizkušenj, trpljenja in neodgovorjenih molitev. Sprijaznil se je s privlačnejšo gradnjo na pesku. Peščena tla je ocenil za primerno, dobro lokacijo. Zakaj bi kopal v globino, če ni potrebno? To bi terjalo več časa, zahtevalo bi več težkega dela in več energije. Končno, to bi tudi več stalo, bilo bi dražje. Graditi brez temeljev je lažje, hitreje in ceneje. Nekaj časa ni tega nihče opazil. Dokler se ni nenapovedano ulila ploha, pridrlo vodovje in so zapihali vetrovi. Zagnali so se v to hišo in padla je in njen padec je bil velik. Na tem mestu je uporabljena

grška beseda *megale*, kar poudarja, da je bil padec te hiše velik.

Meni se je to že večkrat zgodilo in želim si, da bi me končno izučilo. Čas preizkusa vse pokaže. Kaj običajno naredim, ko začne deževati in se razbesni vihar? Takrat skušam na hitro spremeniti temelje. Ko se nebo stemni, ko se bliska in se začnejo tresti tla, hitro vzamem telefon in začnem iskati najbolj duhovne ljudi, ki jih poznam: »Prosim vas, pomagajte mi graditi nove temelje pod mojo hišo, da ne razpade.« Ali pa začnem intenzivno moliti in Bogu obljubljam, kako se bom spremenil na bolje. Začnem bolj hrepeneti po Bogu, po molitvi, po njegovi Besedi in po obiskovanju bogoslužij v cerkvi ... Rad bi naenkrat nadoknadil vse zamujeno. Vendar temeljev se ne da popravljati sredi neurja. Čvrste temelje je treba postaviti preden zapihajo vetrovi in preden pride nevihta, da bo hiša varna, ko se ulije povodenj. Težko je postavljati temelje, ko dežuje, ker jih sproti odnaša. Temelj mora biti vlit v sončnih dneh. Zato smo povabljeni, da naredimo inšpek-

cijski pregled naših temeljev, pregled naših življenj. Naj nas to ne privede k strašnemu občutku krivde, ampak naj nam postane nova priložnost. Kajti v življenju se nam dogajajo stvari z namenom, z razlogom. Kot stopnice, ki nas dvigujejo višje. In ne kot ovire. Osnovno sporočilo Svetega pisma je, da je pri Bogu vedno rešitev. Že sólo ime Jezus pomeni: Bog rešuje. Zato je krščanstvo najlepša vera na svetu.

Če Kristus ni moj temelj, se bo slej ko prej vse sesulo. Če Kristus ni z mano na vrtu, ulici, v kuhinji, avtu, službi, šoli, cerkvi ..., je vse zaman. Moj temelj bo razkrit, ko se bom soočil z duhovno preizkušnjo, z mikavno ponudbo, z navidezno sočno zeleno travo na sosedovem travniku, z dozdevno sladko preroško obljubo ... Ali pa s porušenim odnosom in skrhanim razmerjem, z zdravstvenimi težavami, z izgubo dela, z ustrahovanjem, z zasramovanjem, s finančno krizo, s pravnimi težavami, s psihičnimi težavami in stresi, s podlo zahrbtnostjo ... Samo dve možnosti imam: lahko gradim na trdnem, globokem temelju ali

pa na majavem, plitkem temelju. Ali pa, da se iz dopuščenih neviht kaj naučim, hvaležen, da imam novo možnost. Srednje poti ni. Zato Jezus v istem kontekstu pove, da sta dve vrsti poti, ozka in široka. Ozka, ki vodi v življenje, in široka, ki vodi v pogubo. Da sta dve vrsti dreves; drevo, ki rodi dober sad, in drevo, ki rodi slab sad. In da sta dve vrsti temeljev: na skali ali pa na pesku.

Kdo in kaj je moj temelj? Kakšen je moj temelj? Na površini temelj ni viden. Lahko se sprenevedam, slepomišim in si zatiskam oči. Nemogoče je vedeti, kdo je kdo, dokler ne pride čas preizkusa, čas presoje, čas nevihte. Lahko lepo govorim, molim, pridigam, pojem, slavim Gospoda in sedim v isti klopi z drugimi. Temelj se ne vidi. Koliko zaupam Bogu, koliko spoštujem in ljubim, koliko cenim Božjo milost in se opiram na Božjo moč, se pokaže šele v času osebnih in duhovnih neviht. Še posebej, kako se odzivam v času neuspeha.

Zakaj nočem graditi na trdnih temeljih? Ker sem len. Hitra in lahka grad-

nja na pesku je privlačnejša in enostavnejša. Ampak s tem goljufam samega sebe. Lažje se je pokazati v cerkvi za eno uro, kot pa za Kristusa trpeti. Lažje je govoriti o ljubezni, kot

pa ljubiti. Lažje je druge učiti o nujnosti odpuščanja in sprave, kot pa se ponižati in opravičiti. Lažje je čakati, naj drugi evangelizirajo, kot pa se izpostavljati. Na pesku gradim zato,

ker sem kratkoviden. Ker ne vidim dlje od sedanjosti. Ker živim za ta trenutek in hočem imeti vse zdaj, takoj in tukaj. Ker sem kristjan sončnega vremena. Ker se ne pripravljam na težke čase.

Ker ne mislim na prihajajoče nevihte. Zakaj še raje gradim na pesku? Zato, ker sem naiven. Verjamem, da se neke stvari ne bodo nikoli zgodile. Da se pač kaj takšnega meni ne more

pripetiti. Ker preveč zaupam sebi. Menim, da se mi ne bo nikoli treba ukvarjati s krizami in stiskami. Kot da se meni ne more zgoditi prometna nesreča, tornado, bolezen, srčni zastoj, finančni polom, izdaja, duhovna stiska, skušnjava ... Bolj smiselno se nam zdi graditi na pesku humanizma, teologije, filozofije, domišljije, evforičnega vzhičenja, na pesku ateizma, materializma, uživanja, samopromocije, joge, new age duhovnosti ... Ali pa graditi na nevtralnosti in neodločnosti, da se nikomur ne zamerimo.

To me spomni na svetovno znani poševni stolp v Pisi, ki je bil zgrajen leta 1173. Danes je turistični magnet, 14500 ton težak in 58 metrov visok. Bije že skoraj tisočletni dvoboj med silo gravitacije in zakoni statike. Je atrakcija, vendar do danes je postal že zelo nevarno nagnjen. Beseda *pisa* pomeni močvirnato zemljišče. Ko so ga gradili, so bili kratkovidni. Njegov temelj je le kakih deset metrov globok, kar je premalo za takšno področje in višino stolpa. Stolp se nagiba zaradi napačnega temelja.

Jezus pravi, da sta oba graditelja poslušala isto Besedo. In oba sta gradila. Oba sta si na svoj način interpretirala sporočilo evangelija. Iz konteksta je vidno tudi to, da sta oba gradila na isti lokaciji, ne pa zelo narazen. In oba sta dočakala isto hudo nevihto, ne pa kake druge, da bi se mogla izgovarjati. Verjetno sta pri gradnji uporabila podobne materiale in tudi navzven sta si bili hiši podobni. Težko bi ju razločili. Odločilna razlika je bila samo v temelju, ki pa je neviden. Pesek ni dober kraj za gradnjo. Pesek samovolje, namesto Božje volje, ne more zagotoviti stabilnosti. Pesek samopravičnosti tudi ne. Prav tako ne pesek duhovne mlačnosti. Hiša potrebuje temelj darovanja, znoja in krvi, samozatajitve, odpovedovanja, pokorščine in umiranja sebi ... Vse to pa je možno samo na temelju, ki je Kristus. »Drugega temelja namreč nihče ne more položiti namesto tistega, ki je že položen, in ta je Jezus Kristus.« (1 Kor 3,11) Ne želim biti kratkoviden. Kajti Jezus ni rekel, da neviht ne bo ali pa da morda pridejo, ampak da nevihte zagotovo prihrumijo. Vsak se

slej ko prej sooči z njimi. Jezus ni oznanjal evangelija prosperitete, uspeha in blaginje sončnega vremena, ampak tudi nevihte, ki lahko spodnese vse, kar je slabo utrjeno. Moder človek torej gradi na skali. Vse drugo je domišljavost. Včeraj sem bral o mestecu z imenom Valmeyer ob reki Mississippi, v južnem Illinoisu, v ZDA. Mestece so stalno uničevale poplave. Leta 1993 ga je neurje skorajda izbri-salo z obličja zemlje. Zato so se meš-čani odločili mesto preseliti. Izračunali so, da bodo stroški stalnih sanacij večji od na novo načrtane odločitve. Do leta 1996 so mesto zgradili na novo, in to na prestavljeni, višji lokaci-ji, in so se tja preselili. Danes se mes-to imenuje New Valmeyer.

Dragi prijatelji, Bog nas želi preseliti iz pogrezajočega se peska naše nespameti na višje mesto, na čvrst in trden temelj. Ta temelj je Kristus sam.

Zakaj sem povabljen k tej odločitvi? Zato, da ne bo podrtija in sramota hiše velika. Kajti trenutna vzhičenja in obljube hitro minejo. Tudi sladki, a kri-

vi nauki za božanje ušes, hitro izpuhti-jo. »Hvala torej Bogu, ki nam daje zmago po našem Gospodu Jezusu Kristusu. Zato, moji ljubi bratje, bodite stanovitni, neomahljivi, nadvse uspeš-ni v Gospodovem delu, ker veste, da vaš trud v Gospodu ni prazen.« (1 Kor 15,57-58) Rešen bo samo tisti, ki vztraja do konca v starem, a zdra-vem in čistemu nauku evangelija.

Pesnik je že dolgo tega napi-sal: »Kristus edini temelj je, grad trden, ki se ne podre. Grad trden, ki se ne podre. Na skali Jezus Kristus le gradil bom svoje upanje. Ne bom zau-pal drugemu, trdno verujem Kristusu. Če v srcu mi vihar besni, stojim na skali milosti. Naj se valovi dvigajo, te skale nikdar ne podro. Bog zatočišče je in moč, mi v stiskah vedno je pomoč. Čeprav se tresejo gore, Gos-pod trdnjava moja je. Ko on prišel po mene bo, ovenčan bom s pravično-stjo. Pravičnost, ki je iz Boga, po veri v njega, v Kristusa. Kristus edini temelj je, grad trden, ki se ne podre. Grad trden, ki se ne pod-re.« (Edward Mote)

Katja Brkič Golob
 vodja slavnine skupine in
 Cerkevnega mešanega
 pevskega zbora
 Evangelijske cerkve
 Dobrega pastirja Novo
 mesto,
 vodja najstniškega
 verouka, pridigarica,
 teologinja in
 psihologinja

Ozdravi mojo dušo

»Bog pa je rekel Jonu: 'Je mar prav, da se jeziš zaradi kloščevca?' Rekel je: 'Prav je, da se jezim do smrti.' GOSPOD pa je rekel: 'Ti žaluješ zaradi kloščevca, ki se nisi trudil zanj in ga nisi gojil, v eni noči je nastal in v eni noči je izginil. Jaz pa naj bi ne žaloval zaradi Niniv, velikega mesta, v katerem je več kot sto dvajset tisoč ljudi, ki ne znajo razlikovati med svojo desnico in svojo levico, in toliko živine?« (Jon 4,9-11)

Ali se nam je že kdaj zgodilo, da smo se popolnoma uštel? Ali se nam je že kdaj zgodilo, da nas je bilo sram pred Bogom in ljudmi zaradi našega dejanja? Ali se nam je že kdaj zgodilo, da nismo bili z Bogom »na isti strani« pri branju knjige našega življenja? Mogoče se nam je že kdaj zgodilo, da nas je Bog vodil v neke situacije, ki smo se jim močno upirali, ali pa smo postali celo jezni nanj in na življenje? Kakorkoli, vse to in še več se je zgodilo tudi Jonu. Tudi Jona se je uštel.

Prebrani odlomek je zaključek Jonove knjige. V knjigi preroka Jona je opisano naslednje. Bog je Jona poklical,

naj gre in pridiga Ninivljanom (prebivalcem mesta Niniv, ki so bile tedanja prestolnica Asirije). Pove naj jim, da jih bo zaradi njihove zlobe, če se ne pokesajo, uničil. Namesto, da bi se odpravil v Ninive, pa je Jona raje šel na ladjo, ki je peljala v oddaljen Taršiš. Dokler je Jona tako bežal od Boga, je Bog prišel k njemu z veliko nevihto, ki je zajela ladjo. Mornarji so kaj hitro ugotovili, da je problem v Jonu, zato so ga vrgli v besneče morje. Ampak Bog ni dovolil, da bi Jona utonil, zato je poslal veliko ribo, ki ga je pogoltnila. Jona je nato tri dni in tri noči bival v ribjem trebuhu, kjer je molil spokorniško molitev in priznal, da je ravnal narobe. Ko ga je riba izpljunila na kopno, se je vendarle odpravil proti Ninivam, vendar je tam na hitro zdrdral samo en stavek, pa še ta je imel negativno sporočilo. Dejal jim je: »Še 40 dni in Ninive bodo razdejane!« Na njegovo presenečenje so se Ninivljani takoj začeli kesati in so se spreobrnili k Bogu. Nato se je Jona ves togoten odpravil ven iz mesta, da bi opazoval sceno. Tam se je pritoževal Bogu, češ da je preveč

milosten in popustljiv. Ker je bil Jona gologlav (kar je bilo za preroke takrat normalno), mu je bilo zelo vroče. Zato je Bog poskrbel, da je zraslo drevo kloščevca, ki mu je delalo senco. Nato pa je Bog poslal črva, ki je kloščevca razjedel, tako da se je ta posušil. In sedaj pridemo do 9. vrstice, v kateri vidimo, da se Jona jezi zaradi posušenega kloščevca.

V prebranem odlomku pravzaprav vidimo, kakšen je Božji značaj in kakšen je značaj človeka. Vidimo, kakšen je Božji odnos do ljudi in kakšen je človekov odnos do ljudi. Kljub temu da je človek ustvarjen po Božji podobi, Jonova knjiga razkriva, kako je človekova padla narava popačila človekov značaj in človekov odnos do so-ljudi. Jona je torej predstavnik vseh nas, mene in tebe.

Poglejmo si najprej človekov značaj, torej moj in tvoj značaj.

1. ČLOVEKOV ZNAČAJ

1.1 Jona je jezen zaradi odrešenja Ninivljanov.

Jona kaže izrazito užaljenost in jezo, ker so se Ninivljani pokesali in odločili služiti Bogu. Poiščemo lahko več razlogov, zakaj je Jona jezen. Morda si je mislil: »Ah, ti ljudje si zaslužijo najhujše, ker so izredno zlobni.« Morda je Jona bolel njegov ponos, ker jim je zrecitiral, da bodo v 40 dneh pogubljeni, pa temu ni bilo tako in se je moral ugrizniti v jezik. In končno, Asirci so bili sovražniki Izraelcev, zaradi česar jim Jona verjetno ni privoščil spreobrnjenja.

Kakorkoli že, mesto Ninive v Jonovem času so bile kot so danes mesta New

York City, Bangkok, Rio de Janeiro. Ninive so bile tedanja prestolnica Asirije. Pravzaprav je šlo za konglomerat različnih naselij ne zgolj za eno samo mesto. Ninive v Bibliji predstavljajo grešno in zlobno mesto. Mesto je stalo ob levem bregu reke Tigris. Ninive so postale prestolnica Asirije v 7. st. pr. Kr., ko jih je kralj Sanherib razglasil za svojo prestolnico. Izraelski kralji so dolga leta plačevali tlako Asircem, saj so jih Asirci podjarmili.

Asirci so bili izredno napreden narod. Doprinesli so k znanstvenim, filozofskim in praktičnim napredkom človeš-

tva, saj so izumili mnogo še danes uporabljenih stvari. Vsak dan, ko gremo od doma, pogledamo na svoja hišna vrata in ključavnico v njih. Izum ključavnice pripada Asircem. Prav tako so določili prve časovne okvire in pripisali krogu 360 stopinj. Med drugimi v zgodovini velja, da so prvi izumitelji poštne sistema, prvi naj bi uporabljali železo, prvi naj bi gradili knjižnice, vodovod ipd. Po drugi strani pa so bile Ninive nemoralno in pogansko mesto. Častili so raznorazne poganske bogove, med njimi je najbolj znana boginja Ištar.

Jona kot židovski prerok se seveda nikakor ni mogel sprijazniti, da je Bog tako veliko milost izkazal tako grešnemu mestom, ki je bilo vrhu vsega še pogansko. Jona je namreč veljal za moralno čistega človeka, za preroka. V Svetem pismu ni nič slučajno, zato je pomembno tudi ime glavnega lika zgodbe, torej ime »Jona«. Hebrejska beseda *jonah* v prevodu pomeni golob, oziroma golobica. Ni namreč slučajno, da ime glavnega lika knjige pravzaprav pomeni golob. V Novi

zavezi je golob sicer simbol Svetega Duha, v Stari zavezi pa golob označuje še druge pomene. V starozaveznih tekstih je namreč simbolika goloba izredno bogata. Tu golob pogostokrat simbolizira ali celo pooseblja Izrael. V psalmih v izvirniku beremo, da se Izrael primerja z golobico, ki bi našla svoje mesto v puščavi. Sam pomen besede Jona, torej golob, nakazuje na čistost in pravovernost Izraelcev in Izraelove vere. Tako je Jona že s pomenom svojega imena, tipični pravoverni predstavnik Izraelcev. Seveda Jona nikakor ni mogel sprejeti dejstva, da se lahko Božje srce zdrami tudi pri drugih narodih in ljudstvih.

Kesanje grešnih poganov Ninivljanov je bilo iskreno in ga je Bog vzel za dobro. Tudi Jona se je pokesal, že v trebuhu ribe, a kaj ko se njegov odnos ni spremenil. Ali je bilo njegovo kesanje v trebuhu ribe sploh smiselno?

1.2 Jonu je več do kloščevca (bršljana) kot pa do ljudi.

V odlomku vidimo, da se je Jona jezil zaradi kloščevca, ki se je čez noč

posušil. Kloščevce, ki je zapisan s hebrejsko besedo *kikaion* in ki je edino na tem mestu omenjena v Sari zavezi, pravzaprav označuje ricinus oz. ricinusovo palmo. Šlo je za hitro rastoče drevo, ki je imelo velike liste, v višino pa je zraslo dokaj hitro. Iz semen kloščevca se je delalo ricinusovo olje.

Bog je poskrbel, da Jonu ne bi bilo vroče in da ga žgoče sonce ne bi žgalo. Kakorkoli, Jona je bil razočaran, ker se je kloščevce posušil. Bog je s tem pravzaprav dopustil, da se je tudi Jona znašel v stiski, kot so se v njej na nek način znašli Ninivljani. Bilo je vroče, preroki pa so bili v tistih časih gologlavi – plešasti, tako je sonce še bolj žgalo na njegovo glavo. Gospod Bog je Jona rešil pred soncem, tako kot je želel rešiti Ninivljane pred njihovo pogubo. Vendar se Jona dosti bolj jezi zaradi posušenega kloščevca, kot mu je bilo žal mnogih ljudi, ki bi utegnili biti pogubljeni.

Kaj nam to pove o današnjem človeku? Tudi mi nismo dosti boljši od Jona. Jonova knjiga je pravzaprav ogledalo vsega človeštva. In mogoče

Bog ravno v tem trenutku pošilja kakšnega črva ali gosenco v naše življenje, zato da bi nas zaustavil in nas česa naučil. Morda smo ravno sedaj v »pripeki« šole življenja. Dovolimo Bogu, da nam spregovori.

2. BOŽJI ZNAČAJ

V nadaljevanju si pogledajmo, kaj se lahko iz te zgodbe naučimo o Bogu in o njegovem značaju. Svetopisemski kritiki velikokrat očitajo, da je Bog Stare zaveze krut, brezsrčen in brez usmiljenja. Če pa pogledamo Jonovo zgodbo, vidimo, da so božanske značilnosti čudovite, in se pravzaprav vlečejo skozi celo Sveto pismo, le da so v Stari zavezi morda nekoliko manj razkrite in očitne kot v Novi zavezi. Iz prebranega odlomka se lahko veliko naučimo o Božjem značaju.

2.1 Bogu je mar za vse ljudi ne glede na njihov predznak.

Bog je sočuten do vseh ljudi, do tistih, ki ga poznajo, in do tistih, ki ga ne poznajo. Ima sočutje do vseh ljudi sveta, celo do tistih, ki so zlobni in ga

zavračajo. Bog ponuja univerzalno odrešenje vsem. Prav tako se Bog zna prilagoditi človeku. Bog sam je najboljši evangelist. Zna se prilagoditi vsaki situaciji in kulturi. Kako to vem? V odlomku, ki smo ga prebrali in nasploh v celotni Jonovi knjigi, je očitno poigravanje z imeni. Kadarkoli se Božji govor nanaša na Ninivljane, oziroma kadarkoli Bog daje Jonu navodila glede Ninivljanov, je v izvirniku uporabljena beseda Elohim, kar pomeni vseobči, univerzalni Bog. Kadarkoli pa se Bog pogovarja direktno z Jono, oziroma se njegov govor nanaša na Žide, je uporabljena beseda Jahve oziroma Adonai. To pomeni, da je Božja narava izredno prilagodljiva. Bog namreč ponuja odrešenje vsem narodom. Tako je že v Stari zavezi razvidno, da Bog ponuja svojo roko poganom, to je Ninivljanom, kot tudi Židom, to je Judom. Bog se zna prilagoditi vsakemu in mu govoriti na njemu razumljiv način. Bog spoštuje človekovo svobodo in dostojanstvo. Ni poln predsodkov in vnaprejšnjih sodb. Bog ima vse ljudi enako rad in želi, da bi ga vsi spoznali in vanj verovali.

Bog, ki se objavlja v Jonovi knjigi, ni kruti Bog, ni Bog, ki bi povzročal zlo. Od Ninivljanov pričakuje samo spreobrnjenje. On prav tako ni Bog, ki bi za vsako ceno želel uničiti tistega, ki povzroča zlo. Bog sicer res najavlja in omenja možnost kaznovanja zla, ampak je njegova prvenstvena misija ta, da človeka od zla odvrne in ga vrne k dobremu. Naš Bog je »Bog še ene priložnosti«.

2.2 Božje srce je polno usmiljenja.

Še več, iz prebranega odlomka vidimo, da je naš Bog usmiljen. Njegovo usmiljenje je ravno v nasprotju s človeško zlobo in trdosrčnostjo. Jona je celo z veseljem in zadovoljstvom napovedal Ninivljanom uničenje. Človek bi pomisli, da bomo mi, ljudje, kot grešna in padla bitja bolj sočutni drug do drugega. Pa smo pravzaprav trdosrčni. Boga pa ganijo solze kesanja. V tem odlomku vidimo, kako Bog razkrija svoje srce. Božjega usmiljenja se s človeškimi besedami ne da opisati. Jona je bil prepričan, da so določene stvari, ki se jih enostavno ne da oprostiti. Pri krščanskem Bogu pa je vse

obrnjeno na glavo. Celo ljudje, ki izkazijo telesa drugih, ki zažigajo otroke, ki ubijajo, posiljujejo in morijo, celo lažnivci, kradljivci, grešniki vseh vrst, lahko pri Bogu najdejo zavetje in milost. Jona pristopi k celotni stvari precej bolj racionalno. Verjetno si misli nekako takole: »Vedel sem, Bog, kakšen si. Zato pa sem pobegnil proč. Bal sem se, da bi se ljudje pokesali in bi jim ti izkazal usmiljenje. Ampak oni si tega sploh ne zaslužijo!« Jona je verjetno poznal srčiko Božjega značaja, ki je opisana že v 2. Mojzesovi knjigi: »GOSPOD, GOSPOD, usmiljen in milostljiv Bog, počasen v jezi in bogat v dobroti in zvestobi.«

Jona je šel ven iz mesta, da bi opazoval sceno. Čakal je, da bi Bog uničil ljudi, ki Jonu niso bili po volji. Bog pa je neizmerno usmiljen. Prebrali smo, da je Bogu žal za 120.000 ljudi, ki ne znajo razlikovati med svojo desnico in

svojo levico. Ta številka 120.000 ljudi ni dokončna. Če beremo v izvorni obliki, ugotovimo nekaj izredno ganljivega. Opis, da je Bogu žal za ljudi, ki ne znajo razlikovati med svojo desnico in svojo levico, se pravzaprav nanaša na dojenčke in male otroke, ki še niso ničesar zagrešili. Namreč izraz »ne znati razlikovati med desnico in levico« se nanaša na to, da človek še ni sposoben razlikovati med dobrim in zlim, saj še nikoli ni storil zla. Tako v izvorniku pravzaprav vidimo, da se število 120.000 nanaša na majhne otroke in dojenčke, stare največ 3 ali 4 leta. Po sodobnih izračunih biblijskih razlagalcev in komentatorjev naj bi število 120.000 predstavljalo eno petino prebivalstva Niniv, tako naj bi bilo vseh prebivalcev Niniv nekje 600.000. Vidimo, da je Božje srce ganjeno, saj ne želi uničiti nedolžnih, nežnih otroških bitij, ki niso kriva za grehe svojih staršev. Ti otroci namreč nikoli niso

ničesar zagrešili in si uničenja sploh ne bi zaslužili. Tako Bog v bistvu Jona sprašuje: »Tebi, Jona, je žal za eno drevo, od mene pa zahtevaš, da pogubim 120.000 nedolžnih otrok?«

Še več, beremo tudi, da je Bogu mar celo za živino Ninivljanov. Mar mu je tudi za stvarstvo, ki ga je sam ustvaril. Božje srce ja ganjeno. Človek je lahko tako zelo trdosrčen, Božjemu usmiljenju pa ni videti ne konca ne kraja. Tudi psalmist opeva Božje usmiljenje, ko pravi v Psalmu 78, 38: »Toda on je usmiljen, izbrisal jim je krivdo in jih ni uničil, pogosto je storil, da se je obrnila njegova jeza, ni prebudil vse svoje srditosti.« Kako velik privilegij imamo, da služimo tako usmiljenemu in dobremu Bogu. Aleluja!

2.3 Bog je v dialogu s človekom.

Bog se gre dialog s človekom. Jonova knjiga je pravzaprav edina knjiga v Stari zavezi, v kateri je dialog med

Bogom in človekom tako očiten. V ostalih knjigah Bog po navadi daje samo navodila. Pojdi, stori, povej, napravi itd. Tukaj pa se Bog ukvarja s človekom. Beremo, da je Jona jezen. Bog takoj reagira na njegovo jezo. S to jezo Jona pravzaprav izkazuje bistvo človeške depresije. Jona gre radikalno do konca, ko pravi: »Boljša mi je smrt.« Bog z njim vzpostavi dialog in Jona povpraša o njegovem osebnem doživljanju. Bog je v tem dialogu zelo obziren in ne obtožuje, marveč Jonu postavi vprašanje: »Je mar prav, da se jeziš... ?« Bog ne reče: »Jona, ni prav, da se jeziš!« Bog Jona sprašuje po njegovih čustvih, saj mu ni vseeno, kako se počuti. Bog želi Jonu pomagati in ga spremeniti. Bog mu ponuja rešitev. Tako kot je želel rešiti Ninivljane, je dal Jonu kloščevca. Bog želi Jonu pokazati, da ima vse pod nadzorom: veter in vihar (ko Jona pluje v Taršiš), živali (veliko ribo in

črva) in ljudi (Ninivljane, mornarje, Jona). Bog Jonu ponudi kloščevca, da bi ga odrešil njegovih muk. Bog ga ne želi zapustiti.

Vseeno, pa se v dialogu oziroma pogovoru med Bogom in Jonom vidi element ironije. Jonu je žal za eno drevo, Bogu pa je žal za 120.000 otrok. V tistih kulturah in v tistem času so bili detomori nekaj normalnega. Veliko otrok je bilo na ognju darovanih bogovom in ljudem, Božje srce pa joče ob misli, da bi bili vsi ti otroci pogubljeni. Pa še brez krivde so bili. Tukaj je Bog izrazito evangeljski, mar mu je za otroke, ki so sicer poganski in neobrezani, a vendar Bogu všečni. Še več, v tem dialogu se vidi majhnost človeka in veličina Boga. Med drugim je tu še en ironični element. Jonu je žal za rastlino, v katero ni vložil niti malo truda, Bogu pa ne bi smelo biti žal za množico ljudi, ki jih je ustvaril, vodil in vzljubil? Jonu je žal za ubogo rastlino, Bogu pa je žal za veliko mesto Ninive. Jona se nikakor ne more sprijazniti s podobo Boga, ki je sposoben oprostiti in biti milosten. Vendar Gospod Bog nikakor ne obu-

pa nad Jonom. Tako mu z izkušnjo kloščevca in črva skuša ponazoriti, kako je Bogu mar za ljudi.

V tem dialogu med Bogom in Jono vidimo dva nazora. Jonov nazor je maščevalen. To je tipično človeški nazor, ko kaj hitro želimo maščevanje tistim, ki nam niso všeč, ki niso po naših merilih, ki odstopajo od našega pogleda. Po drugi strani pa je predstavljen še Božji odpuščajoči nazor. Bog na koncu s svojim dialogom z Jonom doseže, da ta postane poslušalec. Jona se je torej nečesa naučil. Postal je poslušalec. Prej je ves čas nekaj komentiral in govoril, a na koncu se zgodba konča z vprašanjem. Jona se je naučil najpomembnejše stvari v življenju – poslušati.

2.4 Bog želi ozdraviti človekovo dušo.

Človekova duša je bolna, trpi. Je ohromela in tava brez smisla. Utrujena je od vsakdanjih stisk, preglavic, stresa. Človek se ne zna več ustaviti in občudovati naravo. Njegova duša je na poti v neznanu.

Tudi Jonova duša je bila utrujena, pol-

na predsodkov, polna vprašanj, polna frustracij, polna žalosti. Jona ni razumel Božjega značaja. Jonova duša je bila ujeta kot ptica v kletki. Njegova duša je postajala vse bolj toga, saj ji je zmanjkalo zraka, da bi lahko dihala. Njegova duša je potrebovala ozdravljenje. Gospod Bog se ves čas trudi, da bi Jona ozdravil od njegove žalosti. Pravzaprav, izvirnik pravi, da se Gospod Bog trudi, da bi Jona ozdravil od njegovega zla. Pisec uporabi isti glagol za Jona kot tudi za Ninive (v 1. poglavju v 2. vrstici prevod govori o veliki hudobiji Niniv, v 4. poglavju v 6. vrstici pa pisec govori, kako Bog trga Jona iz njegove žalosti). V izvirniku je tako za hudobijo kot tudi za žalost uporabljen isti besedni koren *ra'ah*, kar v prevodu pomeni »zlo«. Izvirnik celo pravi, da Gospod Bog celi in zdravi Jona od njegove zlo-volje in zla. Z naglo rastjo kloščevca Gospod Bog skuša pokazati Jonu svojo skrb in usmiljenje do njega, tako kot je predhodno pokazal svojo skrb in usmiljenje do Ninivljanov. Tako kot Ninivljani potrebujejo Božjo pomoč, da jih Bog reši njihovega zla, jo potre-

buje tudi Jona. Tako kot potrebujejo ozdravljenje svojih duš Ninivljani, ga potrebuje tudi Jona.

Bit Boga se tako vidi ravno v usmiljenju in odpuščanju, ki predstavljata konkretni dejanji. Veliko sporočilo kratke Jonove knjige nam govori, da je samo z ljubeznijo možno premagati zlo. Resnična moč namreč ne leži v moči uničenja, ampak v moči odpuščanja, ki vedno znova daje novo možnost življenju. Sporočilo Jonove knjige pravi, da pot tisti veliki ljubezni, ki se je na neverjeten način objavila v Novi zavezi, v osebi Jezusa Kristusa, ki je poosebljena ljubezen, ki rešuje ljudi.

Človekova duša je v zaporu, ki je človek sam. Njegova duša je obkrožena z zlobno človeško naravo in z zlobnim svetom. Ampak Bog, ki ozdravlja in je zdravnik duš, hiti na pomoč. Z nami želi vzpostaviti komunikacijo. V osebi Jezusa Kristusa na križu osvobaja novodobne Jone – torej nas – od greha, krivde in zla. Bog nas osvobaja nas samih in od zla okoli nas in nam iz križa Kalvarije sporoča, da Bog nikoli ne bo pozabil trpljenja ljudi.

Marija Barborič
 evangelijska
 pastoralna delavka in
 voditeljica molitvene
 skupine v
 Evangelijski cerkvi
 v Novem mestu

Spoznajte Kristusovo ljubezen

Apostola Pavel je bil človek molitve in nekaj njegovih molitev je v Svetem pismu tudi zapisanih. Iz njih vidimo, kako močno se razlikujejo od sebičnih molitev, kot so: »Bog, daj mi to,« ali »Bog, blagoslovi me,« ali »Bog, zaščiti me.« Pavlove molitve niso zapisane slučajno. Njegove molitve so kakor biseri, močne, globoke, kratke, pa vendar z bogato vsebino. Te molitve so odraz njegove duše in nam kažejo,

kako globok in pristen odnos je imel z Bogom. Preden je postal kristjan, je bil goreč pripadnik svoje judovske religije in v tej svoji gorečnosti je mnoge Jezusove sledilce preganjal in jih dal celo pobiti. Ko pa ga je obsijala Božja milost in ljubezen, je doumel, da je Bog, Stvarnik vsega vidnega in nevidnega, toliko vzljubil ta naš planet, *»da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« (Jn 3,16)* Spoznal je, da je Bog tako vzljubil padlega grešnega človeka, da je dal zanj najdragocenejšo, svojega sina Jezusa Kristusa, svoje srce. Ta je prevzel nase vse naše umazane grehe in na svojem

telesu sprejel kazen, ki bi morala zadeti nas. Pavel je tudi spoznal, da ga Bog ne obsoja, ampak mu kaže usmiljenje in celo zaupanje, saj ga je poklical v službo glasnika, ki naj bi evangelij razglasil po vsem tedaj znanim svetu. Pavel se je zaradi vseh teh spoznanj Božje milosti tako zaljubil v svojega Rešitelja, da je bil pripravljen zanj darovati svoje življenje v živo, sveto in Bogu všečno žrtev.

Poglejmo si eno izmed molitev apostola Pavla iz pisma Efežanom.

»Zato upogibam svoja kolena pred Očetom, po katerem se imenuje vsa kršno očetovstvo v nebesih in na zemlji, naj vam dá po bogastvu njegovega veličastva, da se po njegovem Duhu močno utrdite v notranjem človeku. Naj Kristus po veri prebiva v vaših srcih, da bi tako, ukoreninjeni in utemeljeni v ljubezni, mogli z vsemi svetimi doumeti, kolikšna je širokost in dolgost in visočina in globočina, ter spoznati Kristusovo ljubezen, ki pre-sega spoznanje, da bi se izpolnili do vse Božje polnosti. Njemu pa, ki more po mōči, katera deluje v nas, v vsem

napraviti neznansko več od tega, kar prosimo ali mislimo, njemu slava v Cerkvi in v Kristusu Jezusu skozi vse rodove, na veke vekov. Amen.« (Ef 3,14-21)

Pismo Efežanom je apostol Pavel pisal vernikom v mestu Efez, in to iz ječe. Kljub ujetništvu je bila njegova molitev kot skrivnosti dragulj. Na svobodi je enostavno dajati obljube, vkle-njen v verige in vržen v najglobljo ječo, pa je drugače. V ječi je imel prili-ko analizirati svoje življenje – življen-je pred spreobrnjenjem in življenje po spreobrnjenju. Prej je bil spoštovan in čislán, zdaj pa preganjan, stiskan, izkušan, premražen, lačen, pretepen, v kladah, v ječah... Prej je bil nemiren in prazen, zdaj pa poln prekipevajoče radosti, z nadnaravnim mirom in poln hvaležnosti. Prej je bil uničevalec živ-ljenj, zdaj nosilec življenja in upanja mnogim, celo tistim, ki so bili v ječi.

Ljubil je ljudi, ki so sprejeli evangelij, ki ga je oznanjal. Ljubil jih je, ker so verovali in ljubili Jezusa Kristusa, ki ga je on sam tako ljubil in mu bil

popolnoma predan. Celo v ječi je mislil na te ljudi. Imel je pravo očetovsko srce, ki se razdaja, ki ne misli na sebe, ampak na dobrobit svojih otrok. Ko jim je pisal, ni pisal, kako mu je težko, in jih ni prosil, naj molijo zanj, da ga Bog reši in olajša njegovo trpljenje. Ne! Piše jim, da jim pove, da on moli za njih in za kaj točno moli.

Pred leti sem nekoga slišala reči: »Ne verjamem več, da Bog posluša in odgovarja na molitve, ker molim in molim, pa se nič ne zgodi. Nobenega odgovora.« Počakala sem, da je končala in jo vprašala: »Komu moliš?« Začudeno me je pogledala in rekla: »K Mariji.« Tako se je razvil pogovor,

v katerem se je porajalo vprašanje, ali ne delamo morda Boga krivice, ko molimo k človeku, odgovor pa pričakujemo od Boga. Podobno, kot če bi delali v enem podjetju, plačo pa bi pričakovali od drugega podjetja, ki svoje delavce morda plačuje bolje.

Pavel pravi: »Upogibam svoja kolena pred Očetom, po katerem se imenuje vsakršno očetovstvo v nebesih in na zemlji.« (v. 14-15) Danes največkrat molimo mimogrede, v avtu, na sprehodu ali med različnimi aktivnostmi. Težje pa si je oddvojiti čas, ko se nekam zapremo in spustimo na kolena kot apostol Pavel. Nič ni narobe z molitvijo, združeno z drugimi opravili,

vendar je to premalo. Vsak vernik bi moral imeti vsak dan rezerviran čas, ki bi bil namenjen samo Bogu, ko bi se ponižno spustil na kolena pred Vsemogočnim Bogom. Danes je klečanje za mnoge staromodno, vendar pa je v tem blagoslov.

Mojzesa je Bog poslal v Egipt, da izpelje Božji narod iz suženjstva. To poslanstvo je Bog potrjeval s tako velikimi čudeži, da se še danes razglašajo po vsej zemlji. Mojzes in Božje ljudstvo so gledali velike čudeže, pa kljub temu ni nikjer zapisano, da bi se Mojzes kdaj spustil na kolena. Prvič se tak zapis pojavi šele v 34. poglavju Eksodusa.

Mojzes spozna Boga v Egiptu kot Mogočnega Boga, Boga čudežev. Nato pelje izraelski narod skozi puščavo in nekega dne ga Bog pokliče, naj stopi na goro Sinaj, kjer bo dobil Postavo, zakone in podrobna navodila, kako naj uči in vodi Božji narod. Takrat je Mojzes Boga spoznal kot zakonodajalca. Štirideset dni in noči je bil v Božji prisotnosti in v pogovoru z Bogom, a ni zapisano, da bi Mojzes

med tem kdaj klečal. Ljudstvo se je tekom teh 40 dni naveličalo čakanja in je zapadlo v strašno malikovanje. Ko je Bog to videl, se je toliko razsrdil, da jih je hotel vse pokončati, in le po posredovanju Mojzesa, jim je prizanesel. Mojzesu je povedal, da jih bo odslej vodil angel. Mnoge cerkve bi se zadovoljile in bile navdušene, če bi jih spremljal angel, vendar ne Mojzes. Prosil je Boga, naj ljudstvo rajši nikamor ne pošilja, če ne gre Bog sam z njimi. Mojzes s tem razkrije najgloblje hrepenenje svojega srca.

Prosil je Boga: »Pokaži mi, prosim, svoje veličastvo!« (2 Mz 33,18) Mojzes je videl velike čudeže, bil v sami Božji prisotnosti, a kljub vsemu prosi Boga, naj mu pokaže svoje veličastvo. Kot da še ni spoznal Božje mogočnosti? Ampak Mojzes si očitno želi nekaj več. Želi spoznati najglobljo naravo Boga. »Pokaži mi, prosim, svoje veličastvo! Bog, daj mi doumeti kdo si. Rad bi spoznal tvoje srce.« In ta kratka molitev je Boga ganila, da se mu je razodel v novi luči.

Bog je postavil Mojzesa v razpoko, ko je šlo Božje veličastvo mimo njega in

medtem je bilo moč slišati glas: »GOSPOD, GOSPOD, usmiljen in milostljiv Bog, počasen v jezi in bogat v dobroti in zvestobi, ki ohranja dobroto tisočem, odpušča krivdo, upornost in greh.« (2 Mz 34,6-7) Takoj zatem, v 8. vrstici, že najdemo zapisano: »Tedaj je Mojzes hitro pokleknil in se priklonil do tal.« Mojzes je že od prej poznal Božjo moč in Božjo pravičnost, sedaj pa je Boga spoznal v novi luči. Spoznal je Božje ljubeče srce. Ko je to spoznal, se je prvič spustil na kolena in se priklonil pred njim.

Tudi Apostol Pavel je to doumel – Božje ljubeče srce. Kot Jud in zagrižen farizej je poznal Božjo mogočnost in pravičnost, ko pa je spoznal veličino Božje ljubezni, razodete v Kristusu, je bil tako ganjen in prežet z radostjo in hvaležnostjo, da je vse zavrgel in se popolnoma predal tej ljubezni. Njegovo srce je prekipevalo in celemu svetu je želel sporočiti, kdo je Bog in kdo je Kristus. Kjerkoli je imel možnost, je razglašal in nenehoma molil k Bogu, naj odpre ljudem oči, da bi mogli videti in spoznati, v kaj jih je

poklical, in doumeti Kristusovo ljubezen. Vernikom v Efezu in tudi nam sporoča, »naj Kristus po veri prebiva v vaših srcih, da bi tako, ukoreninjeni in utemeljeni v ljubezni, mogli z vsemi svetimi doumeti, kolikšna je širokost in dolgost in visočina in globočina, ter spoznati Kristusovo ljubezen, ki presega spoznanje.« (Ef 3,17-19)

Dal jim je vedeti, da kleči pred Vzvišenim Bogom Očetom in moli za njih: »Ne bodite plitki kristjani, ki iščete Boga samo z namenom, da poteši vaše potrebe, ampak pojdite globlje, naj vaše spoznanje o Kristusu vsak dan bolj raste. O, kako srčno si želim in goreče molim k Bogu Očetu, da bi mogli spoznati in doumeti o Bogu to, kar sem sam spoznal in doumel. Takrat vas ne bo mogel nihče in nič odtrgati in ločiti od te ljubezni.«

Ko je apostol Pavel doumel veličino Božje ljubezni, ga od te ljubezni ni moglo nič ločiti. Ne preganjanje, ne kamenjanje, ne ječa, ne lakota, ne mraz, ne osamljenost, ne žalitve, ne zatajitve, ne bolezen, ne brodolom, ne razni nauki, niti mučeniška smrt. Na-

sprotno, Božji ljubezni poje hvalnico.

»Kaj bomo torej rekli k vsemu temu? Če je Bog za nas, kdo je zoper nas? On ni prizanesel lastnemu Sinu, temveč ga je dal za nas vse. Kako nam torej ne bo z njim tudi vsega podaril? Kdo bo obtoževal Božje izvoljence? Bog opravičuje! Kdo bo obsojal? Kristus Jezus, ki je umrl, še več, ki je bil obujen od mrtvih in sedi na Božji desnici ter posreduje za nas? Kdo nas bo ločil od Kristusove ljubezni? Mar stiska ali nadloga, preganjanje ali lakota, nagota ali nevarnost ali meč? Toda v vseh teh preizkušnjah zmagujemo po njem, ki nas je vzljubil. Kajti prepričan sem: ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost ne kakršna koli druga stvar nas ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.« (Rim 8,31-39)

Je tudi v nas to globoko hrepenenje po spoznanju Božjega srca in spoznanju Kristusove ljubezni? Naj bodo naše molitve prežete s prošnjami: »Bog, nakloni milost naši generaciji,

Sveti Duh, odpri nam oči, um in srce za evangelij, da bi te mogli spoznati in uiti iz smrti v življenje. Prosimo te za vse verujoče, da bi se globoko ukoreninili in rasli v spoznavanju Božje ljubezni, razodete v Kristusu. V nas je hrepenenje, da bi bili nosilci in pričevalci Kristusove ljubezni. Pomagaj nam doumeti Kristusovo ljubezen in v nas vzbuditi željo po popolni predanosti Bogu ter zbuditi gorečnost po razglašanju tvojega evangelija.«

»Njemu pa, ki more po moči, katera deluje v nas, v vsem napraviti neznansko več od tega, kar prosimo ali mislimo, njemu slava v Cerkvi in v Kristusu Jezusu skozi vse rodove, na veke vekov. Amen.« (Ef 3,20-21)

Naj zaključim z delčkom ene znane pesmi, ki se prepeva po vsem svetu:

»Kadar premišljam o ljubezni Božji,
o tem, da Bog je Sina daroval
in da pod križem morem se rešiti
greha in zla, ki sem mu sužnjeval.

Refren:

Tedaj od sreče duša mi vzkipi,
Bog velik si, Bog velik si!«

Oswald J. Smith

O, da bi Sveti Duh še enkrat deloval

»O, da bi Sveti Duh še enkrat deloval in obnovil apostolske dni ...«, je večkrat molitev mojega srca. Zato vedno rad govorim o letu 1904, ko je ves Wales gorel v moči Božjega Duha. Duhovno stanje je bilo zelo nizko. Skoraj nihče ni obiskoval bogoslužij. Verniki so postali enaki grešnikom. Nenadoma, kot nepričakovan tornado, pa je Sveti Duh preplaval zemljo. Cerkve so se tako napolnile, da za mnoge ni bilo prostora. Bogoslužja so trajala do deset ur, vsakodnevno. Malo se je pridigalo, večinoma so molili. Niso imeli niti pesmaric. Peli so na pamet, pesmi, ki so se jih naučili v otroštvu. Kaj takšnega se v Walesu še nikoli ni zgodilo; pijanci, lopovi, kockarji, prešuštniki ... vsi so se zveličevali. Na vsakem bogoslužju so bila pričevanja in javna priznavanja straš-

nih in sramotnih grehov. Stari dolgovi in ukradene stvari so bile vrnjene. Gledališče in kino sta bila zaprta, ker ni bilo obiskovalcev. Mule, s katerimi so tovorili premog v rudnikih, niso hotele vleči tovora, ker niso bile navažene na ljubeznive priganjače. V petih tednih se je spreobrnilo in pridružilo Cerkvi okoli 20.000 ljudi. Sveti Duh je bil na pohodu. Zakaj? Zato ker so se verniki kesali in goreče ter s solzami molili za svojo deželo. Smililo se jim je ljudstvo, ki je propadalo v grehih. Ljudje so padali na tla na ulicah, v trgovinah in globoko v rudarskih jarkih. Vsepovsod so se spreobračali, Cerkev pa je le molila, pela in slavila Boga. Povsod se je govorilo le o Bogu. Cerkev je spoznala, da ni nič tako pomembno kot reševanje ljudi.

Leta 1835 je pristal na obali Hawaia Titus Coan. Zbrala se je takšna množica, da ni imel časa niti jesti. Po trikrat je moral pridigati pred zajtrkom. Bog je čudovito delal. Dve leti kasneje se je vžgal pravi duhovni ogenj, ki je zajel celotno pokrajino. Naenkrat je pridigal veselo vest odrešenja 15.000

ljudem. Ni bilo dneva ali noči, ko se ne bi zbralo do 6.000 ljudi, ki so prišli na zvok zvona in z žejnim srcem poslušali Božjo besedo. Jokali so in iskali Božjo milost. Pod Božjo močjo so padali po tleh in vpili: »Krivi smo. Grešni smo. Meč Božje Besede nas seka na koščke...!« V solzah so priznavali svoje grehe. Neki zlobni porogljivec, ki je prišel na bogoslužje, je padel pod Božjo močjo kot hlod in vpil: »Bog me je udaril!« Nekoč, ko se je zbralo na odprtem okoli 2.000 oseb, so ljudje vpili: »Kaj naj storimo, da se zveličamo?« Coan zaradi tega ni mogel pridigati pol ure, ampak je le opazoval, kaj dela Bog. V enem letu se je Cerkvi pridružilo več kot 5.000 spreobrnjenec. Eno nedeljo je bilo v vodi krščenih 1.705 oseb. Ko je Coan odhajal, je bilo krščenih že 11.960 ljudi.

V mestecu Adams, New York, se je leta 1821 mlad odvetnik skril v molitev v gozdu. Bog ga je na čudovit način srečal in blagoslovil ter izpolnil s Svetim Duhom. To je bil Charles G. Finney. Ljudje, ki so slišali o tem, so se začeli zanimati. Nek večer so se

zbrali v hiši, kjer je bil tudi Finney. Sveti Duh se je spustil na njih in začelo se je duhovno prebujenje, ki se je razširilo čez vso deželo. Vsepovsod so se našli ljudje, ki so iskali Božjo milost. Charles G. Finney je bil verjetno največji človek prebujenja od apostolskih časov dalje. Vedno je naglašal, da Bog izliva vodo na žejno in suho zemljo. Tako kot je bilo v ZDA, tako je bilo na Irskem leta 1859 in v Walesu leta 1904.

Opisal sem tri zgodovinska dejstva izlitja Svetega Duha. Lahko bi jih naštel na stotine. Samo Sveti Duh daje življenje. Samo Sveti Duh je sposoben prepričati ljudi o njihovi grešnosti in narediti Besedo živo. Vzrok, da danes ne doživljamo tega, je v tem, da nimamo vodstva Svetega Duha, ki nam je zato poslan. Charles H. Spurgeon je rad govoril: »Ko bodo naša bogoslužja zapečateni s silo Svetega Duha, bomo gledali Božja dela. Takrat ne bodo pomembne naše sposobnosti, retorika, niti programi. Človek lahko skupaj kot občestvo zbere veliko Cerkev, nima pa duhovne moči,

da bi njihove duše zveličal. To, kar potrebujemo, je Sveti Duh!« Kristusova Cerkev ne potrebuje šole logike, ampak Božjo moč. Potrebujemo to, kar je doživel Savel na vratih Damaska. Ko je bil izlit Sveti Duh, so bili učenci napolnjeni z močjo z višin. Zato so apostoli čakali v gornji izbi v Jeruzalemu, da bi sprejeli Očetovo obljubo. »Toda prejeli boste moč Svetega Duha, ko bo prišel na vas in boste moje priče do skrajnih mej sveta.« (Apd 1,8) Pogoj, da smo dobre priče, je v Svetem Duhu, kajti »vse, kar je rojeno iz mesa je meso, kar pa je rojeno iz Duha, je duh«. (Jn 3,6) Ko je apostol Peter dobil binkoštno maziljenje Duha, se jih je na njegov govor spreobrnilo kakih 3.000 duš. Kjerkoli Sveti Duh deluje, tam je tudi žetev in obilen sad.

Charles G. Finney je zapisal: »Povsem spreobrnjen sem bil 10. oktobra 1821. Tega dne zvečer sem bil krščen v Svetem Duhu, ki je šel skozi moje telo in dušo. Vse staro je bilo v meni zlomljeno. Od takrat so bile moje besede Božje besede, ki so

kot kladivo razbijale trda srca grešnikov. Včasih sem se počutil ponovno prazen. Takrat sem si vzel prost dan za molitev in post. In Sveti Duh me je prežehl. Celo tujci, ki so prišli v naše mesto kot gostje ali mimogrede, so bili prevzeti z Božjo močjo in so priznavali svoje grehe. Če želite biti blagoslovljeni tudi vi, potem pojdite v »molitveno klet«, zaprite vrata za seboj in iščite milost. Kesajte se in spet se kesajte. Jokajte in spet jokajte pred Bogom. Pobotajte se drug z drugim. Kajti prebujenje je vedno rezultat tega in ničesar drugega.«

Ko je imela leta 1906 dr. R. A. Torrey evangelizacijo v Torontu, je dal tiskati majhne traktate, na katerih je pisalo z rdečimi črkami: »UREDİ STVARI Z BOGOM!« Na tisoče takšnih letakov so raznesli po celem mestu. Ker je bila ista vsebina natiskana na obeh straneh, je bilo vseeno, kako je letak padel na tla. Z njimi so preplavili tramvaje, trgovine, ulice, trge, hiše. Vse-povsod je pisalo: »UREDİ STVARI Z BOGOM!« In odrešenih je bilo veliko ljudi.

Dva koraka sta, kako lahko uredimo stvari z Bogom: najprej moramo priznati svoje grehe, nato pa grešne stvari odstraniti. Priznanje, kesanje je lahko tajno, in sicer takrat, ko smo grešili zoper Boga in o tem nihče drug ničesar ne ve, niti nismo s tem nikogar prizadeli. V takšnem primeru priznamo svoj greh Bogu. Obstaja pa tudi osebno priznanje, če smo grešili zoper koga. Takrat moramo za odpuščanje prositi svojega bližnjega. Poznamo tudi javno priznanje, kadar je greh izvršen zoper celo Cerkev ali pa za njega vedo tudi drugi. Ko gre za greh krivoverstva, nemoralnosti, strankarstva in razprtij. Božja volja ni ločevanje in razbijanje Kristusovega telesa

Cerkve. To nikoli ni Gospodova vizija. Božja Beseda nas uči, da so nam odpuščeni le priznani grehi. In samo oproščen greh je tudi očiščen greh. Vse to pa mora vključevati še ločitev od greha, ne pa ločitev od bratov in sester. Razlog, da so mnogi verniki mlačni, je v tem, da grehe samo priznavajo, nikoli pa se od njih ne ločijo. Nimajo zmage nad njimi. Pred Bogom pa tako in tako ne moremo ničesar skriti. Če hočemo biti blagoslovljeni in maziljeni z močjo Svetega Duha, moramo urediti stvari z Bogom in z bližnjimi. Šele po vsem tem lahko začnemo moliti in doživeli bomo osebno prebujenje, ki se bo razširilo tudi na druge.

Dr. Daniel Brkič

Bog vse tolažbe

»Slavljen Bog, Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe. On nas tolaži v vsaki naši stiski, tako da moremo mi tolažiti tiste, ki so v kakršni koli stiski, in sicer s tolažbo, s kakršno nas same tolaži Bog. (2 Kor 1,3-4)

Prebrane svetopisemske vrstice apostola Pavla me spominjajo na neverjeten dogodek, ki se je zgodil na olimpijskih igrah v Barceloni, leta 1992. Derek Anthony Redmond, britanski športnik, atlet, tekač, je vse življenje sanjal o zmagi in zlati medalji za tek na štiristo metrov. V to je vložil ves svoj čas in trud. Vendar se je njegova kariera nepričakovano zaustavila tik pred ciljem. Nenadoma je začutil rezko in hudo bolečino v stegnu svoje noge, pretrgala se mu je kita. Njegov obraz je izražal hudo bolečino, a je tekaško dirko vseeno podrsavajoč nadaljeval. Podal se je v bitko, ki je

bila, kot je kasneje rekel, kot razvnet živalski nagon. Približala se mu je tudi nujna medicinska pomoč in oskrba, a ga niso mogli zaustaviti. Navkljub varnostnikom se je ob ponesrečencu iznenada pojavil velik moški in začel teči skupaj z njim v objemu. To je bil Jim Redmond, Derekov oče, ki je s tribune med gledalci spremljal tek sinovih življenjskih sanj. Objokani sin je očetu govoril: »Oče, ti ne smeš tega delati!« Oče pa mu je rekel: »Sin, ne skrbi, ta tek bova končala skupaj in tako bova prišla na cilj.« In sta tudi prišla. Sin se je naslonil na močna očetova pleča in šel skozi špallir in osuplo množico. Potem je sin vstal, zatulil od bolečin in se zgrudil. Danes je upokojeni športnik, ki je prišel do konca steze tekaškega kroga in ostal junak olimpijskega duha. Derek ni dobil zlate medalje, ampak je postal simbol junaka, ki ne odneha, ne glede na ceno. Ta dogodek je postal tudi zgled in vzor ljubečega očeta, ki ni mogel gledati sinovih strašnih bolečin in ga pustiti samega, ampak je raje zapustil svoj udobni sedež in svojemu otroku prišel pomagat, ga

hrabrit in tolažit, da je lahko dokončal tek svojih sanj. To pa je vsekakor več kot zlata medalja.

Mnogo več od tega za nas dela naš nebeški Oče. On ne more gledati naših bolečin, padcev in razbitih sanj. Na vso moč, ne glede na ceno, se prebija do nas, da nas hrabri, spodbuja, tolaži in nas v objemu z njim pripelje do cilja. S takšnim očetom nismo nikoli poraženci. Nikoli nismo sami in prepuščeni sebi. On zapušča tribuno slave neba in stalno prihaja k nam. Zato se je učlovečil, da v Jezusu Kristusu hodi z nami bok ob boku, vštric z nami. Zato smo z njim vedno zmagovalci in nikoli poraženci. Nihče in nič nas ne more zlomiti, osramotiti, ponižati našega dostojanstva, nam vzeti poguma, veselja, smisla, vere, upanja in ljubezni. Kajti on je z nami vse dni do konca sveta. (Mt 28,20) Takšnega Očeta imamo v nebesih. Apostol Pavel je to doživljal, zato je vernikom zapisal: *»Slavljen Bog, Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe. On nas tolaži v vsaki naši stiski ...«*

Naš Bog je tudi Oče usmiljenja (*ha'ab ha-rahaman*). Hebrejska beseda za »usmiljenje« Judom označuje ljubeče materino naročje. Bog se je dobronamerno in sočutno sklonil k nam, ker nas ljubi z večno ljubeznijo. Vzame nas in nas dne v svoje naročje. In tudi če mati pozabi na svojega otroka ali pa ga zanemarja, Božja ljubezen nikoli ne zataji. Zato, ker je usmiljenje njegova narava in se navzven izraža kot tolažba (*paraklesis*). Pavel zagotavlja, da nas Bog vse tolažbe tolaži v vsaki naši stiski. Takšne utehe ni nikjer drugje. Božja uteha ni kot človeška uteha. Nebeška uteha ni kot zemeljska uteha. Je nedojemljiva, neopisljiva, nerazložljiva in vsem dostopna, pa še brezplačna in zastonjska. Je dar.

Življenje je naporna borba. Nihče ni izvzet. To pa zato, ker živimo v padlem svetu. Stalno smo pod pritiskom. Doživljamo strahove, poraze, krivice, obsodbe, zatajitve, klevete, izgube, tesnobnost, izdajstva, zahrbtnost, preganjanja, poniževanja, zlorabe, stiske, bolečine, osamljenost, zmedenost, trpljenje, nesreče, smrt. Greh stalno

preži na nas. Prav tako negotovost glede jutri. Pestijo nas skrbi. Toda kristjan ima slavno upanje. Kajti nebeški Oče vidi črno mravljičo na črnem kamnu sredi črne noči. Bog vse tolažbe nas tolaži v vsaki naši stiski. »Zmeraj se veselite. Neprenehoma molite. V vsem se zahvaljujte: kajti to je Božja volja v Kristusu Jezusu glede vas.« (1 Tes 5,16-18) Običajno ravnamo drugače. Najtežja stvar na svetu je zaupati Bogu in se mu zahvaljevati sredi težav. Ampak kdor obdrži vero tudi sredi stisk, ima dar vere. Še najmanj je dar vere tisto, da bi kdo obujal mrtve in delal čudeže. Čudeži so za neverujoče, za dvomljivce, za slabotne. Ne dovolimo, da nam kdo vzame nagrado za vero. Ljudje stalno tekamo od človeka do človeka, da bi potešili svojo radovednost in hlepenje po senzacijah in atrakcijah. V resnici pa nihče ne more dati nečesa, česar niti sam Bog ne želi dati. Vera, ki sloni na t.i. evangeliju prosperitete, je pravzaprav magija in je zvijača velike, a padle inteligence očeta laži, hudiča. Hvale vredno je, da Bog stalno preverja našo budnost in treznost. Mene

bi odneslo, če Bog ne bi pošiljal stisk v moje življenje. Stiske so naši najboljši prijatelji. Star evangelij je osredotočen na stiske, ne pa na uspeh. Osredotočen je na sad ljubezni, ne pa na darove in čudeže. Osredotočen je na skesan jok, ne pa samo na bučno oboževanje. Osredotočen je na križ, ne pa na slavo. Vendar ljudje tega nočemo. Mi hočemo več Boga, v resnici pa to sploh ni možno, ker Boga ni več, niti manj, ker Bog je Bog in je isti včeraj, danes in na veke. Bog ni kot torta, da bi si rezali več ali pa manj. Bogu Očetu se zahvaljujem za vso njegovo tolažbo. Doslej sem verjel, da

Bog postavlja svoje otroke v trpljenje stisk zato, da vidi, kako se bomo v njih obnašali in kakšna je naša vera. Ampak danes vem, da to ni svetopi-semsko. Da takšno učenje zmanjšuje veličino in suverenost Boga. Verujem, da je Bog vseviden in vseveden. On pozna mojo prihodnost. On ve, kaj bom naredil, preden jaz to storim. On to ve od večnosti do večnosti, že pred ustanovitvijo sveta. Bog ne dopušča v moje življenje stisk in preizkušenj zato, da bi Bog videl, kako se bom jaz odzval, ampak jih dopušča zato, da bi jaz videl, kaj Bog dela zame. Ne da on preizkusi mene, ampak da jaz

izkusim njegovo usmiljenje, dobroto, zvestobo, ljubezen in tolažbo, s katero me tolaži. Kajti Bog nikogar ne izkuša. Ko sem v trpljenju, to ni zato, da se Bog z mano igra in me testira, me ponižuje in se nad mano izživlja, ampak mi daje možnost, da jaz spoznam njegovo zavzetost zame, njegovo zvestobo, njegov objem in poljub. Takrat on stopi s tribune nebes in se pririne do mene, ker ve, da mi je počila kita v bedru. Da brez njegove pomoči ne bom prišel do cilja. Zato hoče biti bok ob boku z mano, vštric z mano, da mi dokaže, da sredi največje stiske nisem sam. Bog sam interve-

nira, poseže vmes in ukrepa na svoj način. Zato sem lahko brez skrbi, ker vem, da ima Bog svoje principe, preko katerih ne gre. Četudi danes izida še ne poznam. Vem pa, komu verujem in zaupam. Takšnega Boga pozna krščanstvo, zato je krščanska vera najlepša na svetu. Takega Očeta nam je razodel Jezus. Apostol Pavel je to doživljal sredi stisk, zato pravi: *»Slavljen Bog, Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe. On nas tolaži v vsaki naši stiski ...«*

Škotski pridigar 19. stoletja, Robert Murray, je napisal: »Če bi lahko slišal, kako Jezus v sosednji sobi moli posredniško in zastopniško molitev zame, posebno ko sem v stiski in v dvomih, se ne bi bal milijon nasprotnikov, nešteti demonov, niti hudiča. Toda povem vam, da razdalja, ki je od tu do nebes, nikakor ne zmanjšuje moči njegove molitve in ni nobene razlike, kot če bi ga slišal moliti ob sebi. Najvažnejše je torej vedeti, da on vedno moli za me, ker je moj veliki duhovnik, zagovornik in posrednik.« Zakaj me sam Bog tolaži? Sveto pis-

mo daje odgovor: *»On nas tolaži v vsaki naši stiski, tako da moremo mi tolažiti tiste, ki so v kakršni koli stiski, in sicer s tolažbo, s kakršno nas same tolaži Bog.«* Naše poslanstvo mora postati tolaženje drugih. S tem prevzemamo Božjo naravo in mu postajamo podobni. Ko človek tolaži druge, je sam blagoslovljen in dvignjen. Martin Luther je rekel, da je najlepša Jezusova pridiga o tolažbi zapisana v 14. poglavju Evangelija po Janezu in da je to zaklad biserov na zemlji: *»Vaše srce naj se ne vznemirja. Verujte v Boga, tudi vame verujte! V hiši mojega Očeta je veliko bivališč. Če ne bi bilo tako, ali bi vam rekel: Odhajam, da vam pripravim prostor? Ko odidem in vam pripravim prostor, bom spet prišel in vas vzel k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz.«* (Jn 14,1-3) Učenec Tomaž tega ni dojel, zato je spraševal po poti. Jezus pa mu je odgovoril: *»Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.«* (Jn 14,6) Ne potrebujem zemljevida za pot v nebesa. Ne potrebujem navigacije »garmina«. Kajti Jezus sam je pot v kraj pra-

vičnosti, kjer bo sam obrisal vsako solzo. Mu želimo slediti, in to takoj, brez obotavljanja, odlašanja, ne glede na ceno? Za takšno odločitev moram imeti vero zaupanja.

Stanley Jones je rad pripovedoval, kako se je kot misijonar izgubil v Afriki sredi džungle. Okoli njega je bilo le gosto zelenje. Končno je našel domorodce in jih vprašal, ali bi ga odpeljali ven iz džungle: »Ali bi mi pokazali pot do vasi z imenom Bwana?« Domorodec pa se je začudil: »Pot? Saj ne greva na sprehod. Tu ni poti.« Ko sta šla naprej, pa ga je misijonar vprašal: »Ali si prepričan, da greva prav? Kje je pot?« Domorodec pa mu je odgovoril: »V Bwano sredi džungle ni nobene poti. Jaz sem pot! Zato moraš slediti meni.« Ravno tako v džungli tega sveta ni nobene druge poti. Slediti moram Jezusu, ki je pot.

Ko je leta 1778 v Londonu umrl anglikanski duhovnik in pisec krščanskih himen (znana je njegova pesem Skala večna), Augustus Toplady, star komaj 38 let, je na bolniški postelji rekel: »Oh, kakšno navdušenje.

Kakšna lepota in veselje nebes. S perutmi bom kot golob odletel v Božje naročje k počitku.« V solzah je vzklikal: »Vse je svetloba, svetloba, svetloba velike Božje slave. Pridi, Jezus, pridi hitro. Maranatha!« Zakaj? Jezus je bil njegova pot, resnica in življenje. Zato ne preseneča, da je zapisal:

1. Skala, ti se mi odpri, večni varuh, ti me skrij. Voda sveta, tvoja kri, tekla je iz prsi ti. Naj v zveličanje mi bo in povede me v nebo.
2. Kar zahteva zakon tvoj, prav zaman ves trud je moj. Naj se še tako borim, noč in dan bridko solzim, krivda se ne zbríše mi, si pomoč, Gospod, le ti.
3. Praznih rok sem pred teboj, tu klečim, kjer križ je tvoj. Svojo mi pravičnost daj, me obleci v milost zdaj. Sem nečist, operi me v krvi, Jezus, prosim te.

Pesnik je imel veliko stisk in borb. Umril je mlad, a stalno se je držal besed: »*Slavljen Bog, Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe. On nas tolaži v vsaki naši stiski, tako da moremo*

mi tolažiti tiste, ki so v kakršni koli stiski, in sicer s tolažbo, s kakršno nas same tolaži Bog.»

Kraljica Viktorija je v času njenega vladanja slišala za ženo njihovega delavca, ki je izgubila otroka. Odšla je k njej, da bi jo tolažila in ji izrazila sočutje. En dan je preživela z njo. Ko so radovedneži spraševali žalujočo mamo mrtvega otroka, kaj je kraljica naredila, ko je bila pri njej, je povedala: »Ničesar ni naredila. Tolažila me je tako, da me je preprosto držala za roko in skupaj z mano tiho jokala.«
»On nas tolaži v vsaki naši stiski, tako da moremo mi tolažiti tiste, ki so v kakršni koli stiski, in sicer s tolažbo, s kakršno nas same tolaži Bog.«

Naj končam z resnično zgodbo, ki sem jo nedolgo tega prebral. Leta 1873 je odšel belgijski misijonar Joseph Damien De Veuster h gobavcem na havajski otok Molokai. Ampak ljudje so se ga izogibali. Nihče se ni odzval na njegovo besedo. Po dvanajstih letih se je odločil otok zapustiti, ker ni imel uspeha. Ko je šel proti ladji, pa je začutil nekaj na svoji koži.

Pogledal je in na roki je opazil skrivnostne bele lise. Ugotovil je, da gre za gobavost. Vrnil se je v kolonijo in vest o tem se je hitro razširila. Tudi njegova bolezen se je širila. Naslednjo nedeljo je misijonar spet vstopil v cerkev, a tokrat ni bila prazna. V njej se je gnetlo na stotine gobavcev. Od vsepovsod so prišli. In njegovo označevanje evangelija je postalo uspešno. Kaj je bil razlog? Kak čudež? Ne. Kajti nihče ni ozdravel. Bog bi lahko to storil, pa ni. Misijonar je namreč postal eden izmed njih. Zdaj jih je razumel in oni so razumeli njega. Čutili so drug drugega. V tem je bil razlog.

Natanko to je naredil nebeški Oče. Učlovečil se je in prišel med nas. Da nas tolaži. Zato je on Bog vse tolažbe. Jezus Kristus nas razume. Ob nas je in sočustvuje z nami. *»Slavljen Bog, Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa, Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe. On nas tolaži v vsaki naši stiski, tako da moremo mi tolažiti tiste, ki so v kakršni koli stiski, in sicer s tolažbo, s kakršno nas same tolaži Bog.«* (2 Kor 1,3-4)

F. M. Dostojevski (1821-1881)

Odlomek iz knjige Bratje Karamazovi

»Kakšna knjiga je to Sveto pismo, kak čudež, in kakšna moč sta z njim dana človeku! To je prava slika sveta in človeka in človeških značajev, in vse je imenovano in naznačeno za vse večne čase. In koliko skrivnosti je tu razrešenih in odkritih ... Kdor ne veruje v Boga, tisti tudi ne bo veroval v ljudstvo Božje. Kdor pa je dobil vero v ljudstvo Božje, bo zagledal tudi svetinjo njegovo, četudi dotlej sploh ni veroval vanjo... Gorje ljudstvu brez Božje besede, kajti duša ljudstva hlepi po njegovi Besedi in po sprejetju vsega lepega.«

Bratje Karamazovi iz leta 1880 so eden največjih literarnih eposov vseh časov. To je roman o Bogu, svobodni volji, veri, družini, sinovih, očetu, umoru in krivdi.

Pripravil: Rajko Gerdovič

- Molitev je najpomembnejši dokaz in pokazatelj skritega značaja krščanskega življenja. (Dietrich Bonhoeffer)
- Molitev je predhodnica milosti. Ozrite se na zgodovino posvečenega življenja in ugotovili boste, da skorajda nikoli na ta svet ni prišla silna milost, ki je ne bi naznanila goreča prošnja. (Charles Spurgeon)
- Pravilno moliti pomeni, da mora Bog postati tvoje upanje, stalna prisotnost in vse v vsem. V pravi molitvi ni nič bolj bistvenega ali vrednega od Boga samega. (John Bunyan)
- V molitvi sta nebeško državljanstvo in domotožje. Molitev je klic, ki prihaja iz nizkosti, praznine in potrebe sveta, in je usmerjen v povzdignjenost, polnost in popolnost nebes. (E. M. Bounds)
- Medtem ko gledamo Boga, sebe ne vidimo – kakšen blagoslov lastne odsotnosti. (A. W. Tozer)
- Gospod pravi (in to potrjujejo izkušnje njegovega ljudstva), da so možje trdne vere možje stalne molitve. (Andrew Murray)
- William Temple je rekel, da so vse naše težave teološke narave. Vse imajo opraviti z našim odnosom do Boga in njegovega z nami. In prav zato je najbolj smiselno, da prihajamo z njimi pred Boga. (Elizabeth Elliot)
- Mi smatramo, da je molitev priprava na delo ali umirjanje po opravljenem delu. Molitev pa je pravzaprav bistveno delo. (Oswald Chambers)
- Bog se ni spremenil. Njegovo uho še vedno ujame glas prave molitve in njegova roka je še vedno popolnoma enako široka in močna, da nas reši. (R. A. Torrey)
- Nobene dolžnosti nam Sveto pismo tako močno ne vtisne v srce kot dolžnost nenehne skupnosti z Bogom. (David McIntyre)
- Svet je bil ustvarjen deloma za to, da obstaja naša potreba po molitvi, deloma pa zato, da so te molitve uslišane. (C. S. Lewis)

Bog odprl bo pot

*»Gospod, zaupam ti, da boš storil,
česar nihče drug ne zmore,
na način, kot le ti znaš,
da bom priča čudežem, ki jih
lahko narediš le ti.«
(Roy Lessin)*

»Gospod hodi pred teboj. On bo s teboj. Ne bo te pustil samega in ne bo te zapustil. Nikar se ne boj in se ne plaši!« (5 Mz 31,8)

Jezus, ti si pot in ti si tisti, ki utiraš pot. Hodiš pred menoj in mi pripravljáš stezo, ki je del tvojega načrta, in jaz ti bom sledil.

Vem, da boš poskrbel za vsako podrobnost in vse bo že pripravljeno, še predno prispem na cilj... Pot razkrita in utrjena, smer določena. Zaupam ti, da boš odklenil vrata, ki se morajo odpreti, razvezal vezi, ki jih treba razvezati, in odstranil ovire, ki morajo biti odstranjene.

Prosim te, da poskrbiš za vse, kar potrebujem na tej poti. Odpri mi oči, da vidim stezo, po kateri naj ti sledim. Daj mi razumevanje, da stopam v pravi smeri. Utrdi me s potrpežljivostjo, da ne bom preveč hitel. Deluj v mojih besedah in dejanjih, da bom ravnal tako, kot je prav.

Zaupam ti, da boš storil, česar nihče drug ne zmore, na način, kot le ti znaš, da bom priča čudežem, ki jih lahko narediš le ti. Gospod, hvala ti, ker boš odprl pot!

»Naš nebeški Oče nas poskuša neprenehoma voditi do novih duhovnih odkritij, kajti za nas ima pripravljeno prihodnost polno bogatih izzivov.« (William Brattle Oliver)

Pripravila in prevedla: Mateja Kocjan

»VSI SO BILI NA MOJI STRANI, ZATO SE JE ČOLN PREVRNIL.«

(PETER CURK)

»NIKAR SE NE OZIRAJTE NA TO, KAJ PRAVIJO KRITIKI. NOBENEMU
KRITIKU NISO ŠE NIKOLI POSTAVILI SPOMENIKA.«

(JEAN SIBELIUS)

»SLOVENCIM NISMO LENI, SMO PA ŽRTVE SPOMLADANSKE UTRUJENOSTI,
POLETNE SOPARE, JESENSKE MELANHOLIJE IN ZIMSKE ROMANTIKE.«

(ŽARKO PETAN)

»PRIJATELJ JE TISTI, KI PRIDE, KO SO VSI ODŠLI.«

(ALBAN GOODIER)

»STA DVE VRSTI LJUDI:

TISTI, KI VSTOPIJO V PROSTOR, IN REČEJO 'NO, TU SEM!',
TER TISTI, KI VSTOPIJO IN REČEJO 'AH, TU SI!«

(FREDERICK L. COLLINS)

»MENIM, DA JE MAJHEN UPOR OD ČASA DO ČASA
PRAV DOBRA STVAR.«

(THOMAS JEFFERSON)

»STVARI, KI BOLIJO, NAS UČIJO.«

(BENJAMIN FRANKLIN)

»NIKAMOR DRUGAM NE MOREŠ KOT VEN,
NIKAMOR DRUGAM SE NE MOREŠ VRNITI KOT NAZAJ.«

(BENJAMIN FRANKLIN KING MLAJŠI)

»SVET JE POLN VOLJNIH LJUDI. NEKATERI SO VOLJNI DELATI,
DRUGI SO JIM VOLJNI DELO PREPUSTITI.«

(ROBERT FROST)

»SLABA CESTA PELJE NA VRHOVE SLAVE.«

(SENEKA)

VODE POČITKA

REVIJA ZA **EVANGELIJSKO DUHOVNOST**

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

